ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Lenky Severové a soudkyň JUDr. Ilony Lövyové a Mgr. Daniely Teterové ve věci

žalobce: **Tomáš B.**, narozený dne xxx
bytem xxx
zastoupený advokátem Mgr. Pavlem Francem
sídlem Údolní 567/33, 602 00 Brno-město

proti
žalované: **AGOSTO FIN s.r.o.**, IČO 27840689
sídlem náměstí Msgre Šrámka 885/7, 702 00 Ostrava-Moravská Ostrava
zastoupená advokátem Mgr. Tomášem Gureckým
sídlem Sokolovská 6234/64, 708 00 Ostrava-Poruba

o nahrazení projevu vůle žalované

o odvolání žalované proti rozsudku Okresního soudu v Ostravě ze dne 10. 1. 2022, č. j. 26 C 299/2019-277

takto:

I. Rozsudek okresního soudu se v odstavcích I., II., III. a IV. výroku **mění** tak, že žaloba žalobce na nahrazení projevů vůle žalované, **se zamítá**.

Shodu s prvopisem potvrzuje Renáta Poláchová.

II. Žalobce je povinen zaplatit žalované na nákladech řízení **34.367,50 Kč** do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku advokátu žalované.

III. Žalobce je povinen zaplatit státu na účet Okresního soudu v Ostravě na nákladech řízení **14.187,25 Kč** do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

IV. Žalobce je povinen zaplatit žalované na nákladech odvolacího řízení **8.776 Kč** do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku advokátu žalované.

Odůvodnění:

1. Okresní soud napadeným rozsudkem nahradil projev vůle žalované tak, že jí uložil povinnost do tří dnů od právní moci rozsudku udělit žalobci souhlas se stavbou rodinného domu na pozemku p. č. xxx v k. ú. Poruba, v obci Ostrava, zapsaného na LV č. xxx u Katastrálního úřadu pro Moravskoslezský kraj, Katastrální pracoviště Ostrava, vyznačený na situačním výkresu se zákresem stavby rodinného domu ve znění, jak je uvedeno v odstavci I. výroku, dále udělit souhlas s výstavbou elektrické, vodovodní, plynové a kanalizační přípojky vedoucích přes pozemek p. č. xxx v k. ú. Poruba, v obci Ostrava, zapsaného na LV č. xxx u Katastrálního úřadu pro Moravskoslezský kraj, Katastrální pracoviště Ostrava, vyznačených na situačním výkresu se zákresem elektrické, vodovodní, plynové a kanalizační přípojky ve znění, jak je uvedeno v odstavci II. výroku, dále souhlas pro napojení pozemku p. č. xxx v k. ú. Poruba, v obci Ostrava, zapsaného na LV č. xxx, jehož vlastníkem je pan Miroslav B., vedeného u Katastrálního úřadu pro Moravskoslezský kraj, Katastrální pracoviště Ostrava, na pozemek p. č. xxx v k. ú. Poruba, v obci Ostrava, zapsaného na LV č. xxx u Katastrálního úřadu pro Moravskoslezský kraj, Katastrální pracoviště Ostrava, vyznačeném na situačním výkresu se zákresem napojení pozemku pro stavbu rodinného domu na pozemek žalovaného ve znění, jak je uvedeno v odstavci III. výroku a povinnost uzavřít smlouvu o budoucí smlouvě o zřízení věcného břemene služebnosti inženýrské sítě specifikované v odstavci IV. výroku. Žalované uložil povinnost zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 73.163,68 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce a České republice na náhradě nákladů řízení částku, která bude určena samostatným usnesením Okresního soudu v Ostravě (odstavec V. a VI. výroku).
2. Proti rozsudku podala žalovaná včasné odvolání. S rozsudkem nesouhlasila z důvodu, že žalobce má přístup ke svému pozemku přes pozemek p. č. xxx, č. xxx, č. xxx a nejlépe přes pozemek p. č. xxx, když tento je šíře 3,6 m, tj. způsobilý jako příjezdová cesta k pozemku p. č. xxx žalobce. Vlastníkem pozemku p. č. xxx je každý k jedné polovině B. Zdeněk a B. Miroslava, když žalovaný předpokládá, že s těmito žalobce je schopen uzavřít dohodu a s těmito měl řešit celou záležitost před nabytím jeho pozemku. Pokud se týče požadovaného přístupu žalobce k pozemku žalovaného, ten vede přes pozemek p. č. xxx vlastníka Miroslava B., tj. jedná se o komplikovanější přístup než po pozemku p. č. xxx. Jak vyplývá z osvědčení Statutárního města Ostravy – Úřadu městského obvodu Poruba ze dne 13. 1. 2020, č. j. POR 2239/2020/bojd, sp. zn. S POR 1458/2020/2 na pozemku p. č. xxx v k. ú. Poruba, obec Ostrava, se nachází účelová komunikace ve vlastnictví právnické osoby. Nejedná se tedy o žádnou veřejnou komunikaci a neexistuje tak žádný právní nárok na připojení se na tuto komunikaci. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 166/2016 ze dne 27. 9. 2017 žalovaná uvádí, že v rámci případného územního rozhodnutí či v rámci dělení pozemku měl žalobce pravděpodobně zajištěno napojení na veřejnou komunikaci přes pozemek p. č. xxx a nikoli přes pozemek žalovaného, který je neúčelovou soukromou komunikací. Není možné dělit pozemky, pokud nemají napojení na veřejnou komunikaci, a následným soudním rozhodnutím není možné napravit tento protiprávní

stav. Dále namítá, že v rámci správního řízení neudělil s napojením žádný souhlas. Právo neudělit souhlas je právem každého účastníka stavebního řízení, jeho rozhodnutí nemůže být nahrazenou soudním rozhodnutím. Žalovaná nemůže být nucena do ničeho, co jí zákon neukládá. Pokud by se soud měl zabývat otázkou souhlasu žalované s výstavbou domu žalobce, pak v rámci správního soudnictví, soud v této věci k tomu není věcně příslušný. Nahrazovat projev vůle smlouvou je možné pouze v případě, kdyby strany sporu uzavřely smlouvu o smlouvě budoucí a následně by některá ze stran tuto smlouvu nedodržela, bez toho není možné, aby soud nahrazoval smluvní projev vůle strany sporu soudním rozhodnutím. V doplnění odvolání pak žalovaná rozvinula argumentaci týkající se charakteru komunikace na pozemku žalované, souhlasu vlastníka pozemku k tomu, aby pozemek začal sloužit jako účelová komunikace, a charakteru neveřejné účelové komunikace. Poukázala na nesprávnou aplikaci ust. § 1023 o. z. s tím, že ta je zcela nepřiléhavá, neboť absentuje důvod, aby bylo vlastnictví žalované zatíženo ochrannými pásmy umístěných sítí. V důsledku rozsudku prvoinstančního soudu je zcela zmařen stavební záměr žalované využít pozemek, na kterém se nachází neveřejná účelová komunikace, k výstavbě krytých stání pro automobily a motocykly. Prvoinstanční soud vedení alternativního trasy přípojek sítě ve prospěch žalobce připouští, vyplývá to i ze znaleckého zkoumání, kdy znalci připustili, že alternativní trasa existuje, nicméně byla by mnohem komplikovanější, dražší a stavební zásah by byl mnohem intenzivnější. Soud shledává právní důvod, že žalovaná je povinna zdarma a bez náhrady zatížit svůj pozemek proto, aby žalobce ušetřil finanční prostředky k výstavbě rodinného domu. Žalobce jako vlastník se má starat o spojení s veřejnou cestou, je povinen si počínat opatrně, přičemž povinnost opatrnosti stíhá i vlastníka pozemku při nabytí pozemku. Podle žalované je nemožné vymáhání služebnosti pozemku aplikací ust. § 1023 o. z. Přiléhavou žalobou je žaloba na zřízení služebnosti, když platí, že taková žaloba představuje určitý způsob vypořádání vztahů mezi tím, kdy požaduje zřízení služebnosti a tím, kdo toto právo zřizuje. Žalobce se za přispění soudu vydal na cestu obcházení zákona, proto mu nemůže být poskytnuta soudem ochrana. Žalovaná nemá zákonem stanovenou povinnost uzavřít návrhy smluv o zřízení práva služebnosti, neboť tato povinnost není v zákoně definována, ust. § 1023 odst. 1 o. z. směřuje k povinnosti něco snášet, nikoliv k povinnosti uzavřít smlouvu. Platilo-li by, že žalovaná je ve smyslu ust. § 1023 odst. 1 o. z. povinna uzavřít smlouvu, zjevně by muselo ust. § 1023 odst. 1 o. z. tuto povinnost kodifikovat jiným slovním spojením. Rovněž by musel být odlišně upraven v ust. § 1258 a násl. o. z. vznik práva služebnosti. Snášet tuto povinnost v případě neshody účastníků daného právního vztahu musí upravit soud a zřídit právo služebnosti v přesně vymezeném rozsahu za přesně stanovenou úplatu (stanovenou v případě neshody znaleckým posudkem na ocenění práva služebnosti). Opačný výklad je porušením ústavní zásady rovnosti stran účastníků řízení před soudy a rovněž zcela nepřiměřeným zásahem do vlastnických práv vlastníka nemovitostí, neboť nelze soudním rozhodnutím nahrazovat neexistující projev vůle žalované. Vždy platilo a platí, že žalobu na nahrazení prohlášení vůle lze chápat jako procesní vyjádření vůle jedné ze stran smlouvy dosáhnout uzavření realizační smlouvy, jíž musí předcházet zcela konkrétně a shodně projevená vůle dvou a více stran písemné smlouvy o smlouvě budoucí. Žádnou obsahově novou, tj. dříve neprojevenou vůli, soud nekonstituuje. Ustálená soudní praxe i odborná komentářová odborná literatura jsou zajedno v tom, že pravomocné rozsudky ukládající prohlášení vůle nahrazující toto prohlášení a účinkem rozsudku ukládajícího prohlášení vůle je nahrazením projevu vůle žalovaného. Rozsudek nahrazující prohlášení vůle smluvní strany uzavřít přesně označenou smlouvu má za následek, že dnem právní moci rozsudku je smlouva uzavřena (rozsudek NS ČR ze dne 25. 4. 2013 sp. zn. 33 Cdo 768/2001). Pokud soud rozhodl a nahradil projev vůle žalované, způsobil žalované škodu, která spočívá v její majetkové újmě, když by jí jinak náležela za zřízení práva služebnosti ve prospěch žalobce dle ust. § 1257 a násl. o. z. náhrada. Dále žalovaná namítá bezdůvodnou aplikaci ust. § 8 o. z., nesprávná a nesrozumitelná zjištění ve znaleckém posudku a porušení čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod s tím, že žalovaná je navždy omezena ve své dispozici s pozemkem. Dále namítá, že žalobce se domáhá nejen souhlasu s výstavbou elektrické, vodovodní, plynové a kanalizační přípojky vedoucích přes pozemek žalované a napojení na její

pozemek, ale i souhlasu se stavbou rodinného domu, což fakticky znamená, že jí tím odnímá právo podat jakoukoli námitku ve stavebním řízení. Napadeným rozhodnutím došlo k bezprecedentnímu zásahu do vlastnického práva žalované, jenž je svou podstatou obdobný vyvlastnění. Odvoláním se domáhá změny napadeného rozsudku tak, že žaloba bude zamítnuta.

3. Žalobce ve vyjádření k odvolání žalované navrhl, aby byl rozsudek potvrzen jako věcně správný. K námitce přístupu uvádí, že ani jeden z žalovanou navržených možných přístupů na pozemek žalobce není možný, pozemek p. č. xxx nesousedí s žádnou komunikací, případný přístup přes pozemky p. č. xxx, p. č. xxx a p. č. xxx (žalovanou zřejmě nesprávně označen jako pozemek p. č. xxx) by znamenal neúměrný zásah do tří pozemků různých vlastníků, které jsou navíc užívány jako zahrada a napojení přes ně by vyžadovalo nejen ochotu vlastníků těchto pozemků umožnit žalobci přístup na jeho pozemek, ale také značné finanční náklady, které nelze po žalobci ani ostatních vlastnících požadovat v situaci, kdy existuje šetrnější způsob. Co se týče pozemku p. č. xxx, ten také není uzpůsoben k tomu, aby sloužil jako příjezdová komunikace k pozemku žalobce, pozemek je užíván jako zahrada, je svažitý a jeho délka odpovídá pozemku žalovaného. Zbudování přístupu na pozemku p. č. xxx by neúměrně zatěžovalo vlastníky tohoto pozemku, ale také vytvářelo v daném území v podstatě další uliční spojku, a to jen pro napojení jednoho pozemku na komunikaci za situace, kdy adekvátní napojení pozemku žalobce existuje. Žalovanou navržené řešení není hospodárné ani přijatelné s ohledem na eliminaci zastavování dalšího území a životní prostředí. Namítá-li žalovaná, že žalobce měl svůj přístup ke komunikaci řešit před nabytím vlastnického práva, žalobce znovu zdůrazňuje, že pozemek p. č. xxx nabyl darem od svých rodinných příslušníků. K námitce, že požadovaný přístup žalobce k pozemku žalované vede přes pozemek p. č. xxx vlastníka Miroslava B. a že se má jednat o komplikovanější přístup než přes pozemek p. č. xxx, považuje za absurdní. Žalobce v územním řízení i před soudem doložil, že má zajištěn souhlas vlastníka pozemku parc. č. xxx s napojením se přes tento pozemek na komunikaci. Také pouhým náhledem do katastrální mapy či prohlídkou místa samého je možné dojít k závěru, že přístup přes pozemek p. č. xxx je nejefektivnější, nejsnazší, nejhospodárnější a nejméně zatěžující další vlastníky okolních pozemků. Pokud žalovaná namítá, že z osvědčení Statutárního města Ostravy- Úřadu městského obvodu Poruba ze dne 13. 1. 2020 č. j. POR 2239/2020/bojd, sp. zn. S POR 1458/2020/2 na pozemku p. č. xxx vyplývá, že se na něm nachází účelová komunikace, nikoli však veřejná komunikace, opětovně si žalovaná interpretuje nesporná zjištění vlastním způsobem. Žalobce v rámci svých vyjádření v řízení opakovaně uváděl, že komunikace nacházející se na pozemku žalovaného má, a s ohledem na ustálenou soudní judikaturu musí mít, minimálně charakter veřejně přístupné účelové komunikace s parametry komunikace místní, která slouží k napojení všech okolních pozemků na pozemní komunikaci. Žalovaná jako vlastník této komunikace dala k takovému užívání pozemku souhlas (i kdyby jen konkludentní), což se snaží nyní popírat, a odmítání udělení souhlasu žalobci k napojení jeho pozemku na tuto komunikaci je pouze šikanózním jednáním žalované a opakovaným zneužíváním jejího práva. Takové jednání žalované, i kdyby pro to existoval důvod, nemůže požívat právní ochrany. Pro danou věc je zcela irelevantní námitka věcné nepříslušnosti soudu. Žalobce se domáhá soukromoprávního nároku a zajištění soukromoprávního titulu pro napojení pozemku žalobce na inženýrské sítě a pozemní komunikaci, a titulu pro uložení inženýrských sítí do pozemků žalované. Udělení souhlasu žalované je čistě soukromoprávní záležitostí, když správní orgány v územním a stavebním řízení toliko zkoumají, zdali tento soukromoprávní titul existuje. V posuzovaném případě žádné správní rozhodnutí není schopno nahradit rozhodnutí o soukromoprávním nároku. Žalovaná ani neuvádí, jakým typem správní žaloby by se měl žalobce svého nároku domáhat. Žalobce má za to, že soud prvního stupně dostatečně zjistil skutkový stav, provedl všechny navržené důkazy, vypořádal se i s nadbytečnými návrhy důkazů a správně právně posoudil všechny nároky.

4. Odvolací soud na základě včas podaného odvolání oprávněné osoby přezkoumal rozsudek okresního soudu v celém rozsahu v souladu s ust. § 212a odst. 1, 3 a 5 o. s. ř. a dospěl k závěru, že odvolání je důvodné.

5. Odvolací soud zcela odkazuje na jednotlivá skutková zjištění okresního soudu, nesouhlasí však s právním posouzením věci.

6. V projednávané věci se žalobce domáhá nahrazení souhlasu se stavbou domu, s výstavbou elektrické, vodovodní, plynové a kanalizační přípojky, a souhlasu pro napojení pozemku v jeho vlastnictví na pozemek ve vlastnické žalované.

7. Jedná se tedy o situaci, kdy žalobce potřebuje souhlas vlastníka pozemku podle stavebního zákona, musí doložit právo, které ho ke zřízení stavby domu či přípojek na cizím pozemku opravňuje. Bez doložení takového práva mu stavební úřad stavbu provést nepovolí, a to i v případě, že z hlediska zájmů chráněných předpisy veřejného práva a jejímu povolení nic nebrání.

8. Podle usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 15. 10. 2019, sp. zn. 22 Cdo 1564/2019, výklad, podle kterého by odepření souhlasu s jednáním osoby, která žádá o souhlas s určitým způsobem výkonu vlastnického práva, založil neoprávněný zásah do vlastnického práva ve smyslu § 1042 o. z., aniž by k takovému souhlasu existovala právní povinnost, je nepřijatelný. V odůvodnění tohoto usnesení Nejvyšší soud poukázal na to, že již dříve konstatoval, že soud nemůže nahrazovat souhlas k podání žádosti o stavební povolení (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 5. 2012 sp. zn. 22 Cdo 2696/2009) s tím, že tento závěr, který učinil ve sporu mezi spoluvlastníky a podle občanského zákoníku č. 40/1964 Sb., má obecný dosah, a podle odvolacího soudu jej lze vztáhnout i na tuto věc.

9. V rozsudku ze dne 28. 5. 2014, sp. zn. 22 Cdo 607/2014, Nejvyšší soud ČR uvedl, že udělení či neudělení souhlasu vlastníka pozemku, jímž je obec, spadá do samostatné působnosti obce. Soudy nemohou obcím nařizovat, za jakých okolností mají souhlas se stavbou udělit. Nic na tom nemůže změnit ani skutečnost, že jde o pozemky sloužící obecnému užívání.

10. Z usnesení Ústavního soudu ze dne 21. 8. 2018, sp. zn. I. ÚS 993/2018, rovněž plyne, že nahrazení souhlasu ve stavebním řízení se nelze domoci žalobou na nahrazení projevu vůle. Ústavní soud odmítl ústavní stížnost proti usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 1. 2018, č. j. 22 Cdo 5237/2017-146, kterým bylo odmítnuto dovolání proti rozsudku krajského soudu ve věci nahrazení projevu vůle žalovaného spočívající v souhlasu s uzavřením smlouvy se stěžovatelkou o zřízení služebnosti inženýrské sítě ke zřízení a provozování energetických přípojek. Odvolací soud v této věci potvrdil zamítavý výrok okresního soudu se závěrem, že udělení či neudělení souhlasu vlastníka pozemku (kterým je rovněž v daném případě obec) spadá do její samosprávné (samostatné) působnosti a je proto pouze na jejím rozhodnutí, zda souhlas udělí či neudělí. Zákon ani obci nestanoví a ani neukládá povinnost udělit souhlas se stavbou jiného vlastníka na svém pozemku.

11. Podle rozsudku Nejvyššího soudu ČR ze dne 10. 12. 2018, sp. zn. 22 Cdo 2825/2018, ustanovení § 8 odst. 4 zák. č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu a o změně některých zákonů (zákon o vodovodech a kanalizacích), nezakládá zájemci o napojení právo napojit se na vodovod či kanalizaci svémocně, bez dohody s vlastníkem vodovodu či kanalizace.

12. Podle usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 29. 10. 2019, sp. zn. 22 Cdo 2950/2019, zřízení služebnosti inženýrské sítě rozhodnutím soudu by bylo možné pouze v případech stanovených zvláštními právními předpisy, pakliže by takovou možnost obsahovaly. V jiných případech nemůže soud svým rozhodnutím služebnost zřídit, a to ani tehdy, pokud by se z okolností daného případu jevilo zřízení věcného břemene jako nutné či vhodné [srovnej např. usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 25. 2. 2004, sp. zn. 22 Cdo 2186/2003, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 30. 8. 2005, sp. zn. 22 Cdo 2317/2004 (obě rozhodnutí dostupná na www.nsoud.cz)]. Z konstantní judikatury Nejvyššího soudu ČR (jak k právní úpravě v obč. zák., tak i již za účinnosti o. z.) dále vyplývá, že zřízení služebnosti rozhodnutím orgánu veřejné moci na základě analogické aplikace zákona je postupem zásadně nepřípustným [srovnej např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 16. 5. 2005, sp. zn. 22 Cdo 1438/2004, nebo ze dne 24. 4. 2018, sp. zn. 22 Cdo 4843/2017 (oba dostupné na www.nsoud.cz)].

Shodu s prvopisem potvrzuje Renáta Poláchová.

13. Odvolací soud v rámci předvídatelnosti svého rozhodnutí účastníkům sdělil svůj předběžný názor na projednávanou věc s odkazem na výše citovanou judikaturu Nejvyššího a Ústavního soudu ČR týkající se žalob na nahrazení souhlasu se stavbou domu a přípojek, nahrazení souhlasu se zřízením služebnosti inženýrské sítě a přístupu k nemovitostem s tím, že žalobě na nahrazení prohlášení vůle musí buď předcházet zcela konkrétně a shodně projevená vůle účastníků smlouvy o smlouvě budoucí a jedna ze smluvních stran odmítá v dohodnuté době smlouvu uzavřít (soud pak pouze nahradí chybějící projev vůle odpírající strany, ale žádnou obsahově novou, dříve neprojevenou vůli nevytváří), nebo nahradí projev vůle v případě, kdy to ukládá zákon. O žádnou takovou situaci se v dané věci nejedná a odvolací soud neshledává žádný důvod, proč by se měl od judikatury vyšších soudu odchýlit.

14. Stejně tak žalobou na nahrazení projevu vůle se nelze domoci zřízení přístupové cesty k nemovitosti, neboť by se v tomto případě jednalo o obcházení zákona. Z obsahu žalobních tvrzení lze dovodit, že žalobce se domáhá zřízení přístupu ze svého pozemku přes pozemek jeho otce na pozemek žalované až k veřejné cestě. Pokud vlastník pozemku nemá přístup k veřejné cestě, neboť jeho stávající přístup k veřejné cestě je zcela nedostačující, může postupovat dle § 1029 a násl. o. z. Lze v podstatě souhlasit s argumentací žalované, že vymáhání služebnosti aplikací ust. § 1023 o. z. je nemožné, neboť obchází zákonná ustanovení týkající se nezbytné cesty.

15. Na místě není ani aplikace ust. § 8 občanského zákoníku a článku 11 odst. 4 listiny základních práv a svobod o zneužití vlastnického práva, kdy okresní soud dovozuje, že žalovaná se dopustila zjevného zneužití práva tím, že mu neumožňuje postavení rodinného domu, přípojek a přístup přes její pozemek. Naopak žalobce se snaží předmětnou žalobou dosáhnout souhlasu pro stavební řízení, aniž mu to zákon umožňuje.

16. Ostatní odvolací námitky žalované nejsou pro právní posouzení věci významné, proto se jimi odvolací soud nezabýval.

17. Odvolací soud měl na právní posouzení věci okresním soudem odlišný názor (za nezměněného skutkového stavu), proto rozsudek okresního soudu v souladu s ust. § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. změnil tak, že žalobu v celém rozsahu zamítl.

18. O nákladech řízení bylo rozhodnuto dle ust. § 224 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 142 odst. 1 o. s. ř. Procesně úspěšné žalované byla přiznána náhrada nákladů řízení ve výši 34.367,50 Kč představující náklady na právní zastoupení, a to za 9 úkonů právní služby po 2.500 Kč (příprava a převzetí zastoupení, vyjádření k návrhu na vydání mezitímního rozsudku, účast u jednání dne 20. 5. 2020, vyjádření ve věci ze dne 19. 6. 2020, vyjádření ze dne 2. 9. 2020, účast u jednání dne 4. 9. 2020, vyjádření ke znaleckému posudku ze dne 20. 12. 2021, účast u jednání dne 20. 12. 2021 a sepis závěrečného návrhu), odměna ve výši jedné poloviny za účast u vyhlášení rozsudku ve věci podle § 11 odst. 2 písm. f) vyhl. č. 177/1996 Sb., náhrada hotových výdajů za 10 úkonů právní služby po 300 Kč, k tomu 21% DPH ve výši 5.617,50 Kč, a 2.000 Kč představující složenou zálohu žalované na vypracování znaleckého posudku, tj. celkem 34.367,50 Kč.

19. Podle § 148 odst. 1 o. s. ř. byla žalobci uložena povinnost zaplatit státu na účet Okresního soudu v Ostravě na náhradě nákladů řízení 12.187,25 Kč. Tato částka představuje náklady státu na náhradě znalečného ve výši 14. 187,25 Kč po odečtení zálohy ve výši 2.000 Kč zaplacené žalovanou.

20. O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto dle ust. § 224 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 142 odst. 1 o. s. ř. Procesně úspěšné žalované byly přiznány náklady za právní zastoupení za 2 úkony právní služby po 2.500 Kč (odvolání a účast u jednání odvolacího soudu), 2 režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., 21% DPH ve výši 1.176 Kč a 2.000 Kč za zaplacený soudní poplatek, tj. 8.776 Kč.

21. Žalobce je povinen zaplatit náklady řízení žalované jejímu advokátu podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve lhůtě tří dnů od právní moci tohoto rozhodnutí podle § 160 odst. 1 o. s. ř.

Shodu s prvopisem potvrzuje Renáta Poláchová.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání k Nejvyššímu soudu v Brně ve lhůtě dvou měsíců ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

Ostrava 30. června 2022

JUDr. Lenka Severová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Renáta Poláchová.